

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně žalobce: **M. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č. j. KUOK 2418/2015, sp. zn. KÚOK/110775/2014/ODSH-SD/7658,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 9. 1. 2015, č. j. KUOK-2418/2015, sp. zn. KÚOK/110775/2014/ODSH-SD/7658 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit na účet zástupce žalobce č. 2108555672/2700 vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., na náhradu nákladů řízení částku 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 9. 1. 2015, č. j. KUOK – 2418/2015, sp. zn. KÚOK/110775/2014/ODSH-SD/7658,

kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, Odboru občanských záležitostí, přestupkové oddělení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 10. 2014, č. j. PVMU 133962/2014 16a, sp. zn. OOZ2 627/2014 Kas a ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 7. 2. 2014 v čase 13:11 hodin v obci řídil jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, kdy v daném úseku obce je nevyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h, bylo na ul. u ČS EuroOil směr jízdy do centra obce provedeno měření rychlosti hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu pomocí silničního radarového rychloměru typu R7CCD, a kdy byla vozidlu, RZ: naměřena rychlost 77 km/h, přičemž pak při povolené odchylce (toleranci) ± 3 km/h ve prospěch řidiče, byla takto překročena řidičem P. M. nejvyšší dovolená rychlost v obci o 24 km/h. Měření bylo provedeno schváleným silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD s platnou ověřovací zkouškou. Uvedeného přestupku se tak dopustil jako řidič opakovaně a to již dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, naposled dne 12. 7. 2013.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že výrok o vině nově zní: „.... kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 7. 2. 2014 v čase 13:11 hodin v obci řídil jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, přičemž v daném úseku obce Prostějov, kde je nevyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h, bylo na ul. u ČS EuroOil směr jízdy do centra obce provedeno měření rychlosti hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Prostějov pomocí silničního radarového rychloměru typu R7CCD, kdy byla vozidlu, RZ: naměřena rychlost 77 km/h, přičemž pak při povolené odchylce (toleranci) ± 3 km/h ve prospěch řidiče, byla takto překročena řidičem P. M. nejvyšší dovolená rychlost v obci o 24 km/h, **čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.** Měření bylo provedeno schváleným silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD s platnou ověřovací zkouškou. Uvedeného přestupku se tak dopustil jako řidič opakovaně a to již dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, naposled dne 12. 7. 2013. Ostatní části výroku rozhodnutí byly dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeny.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 4. 2015 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Namítl, že podaná žaloba je včasná, neboť napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce teprve ke dni 23. 3. 2015, kdy zmocněnec žalobce osobně nahlédl do správního spisu. K doručení rozhodnutí fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu na adresu jeho trvalého pobytu nemohlo dojít, neboť toto doručení nemohlo vyvolat právní účinky. Zmocněnec žalobce opakovaně požádal o doručování písemností na emailovou adresu [.....](#), a to jednak správnímu orgánu prvního stupně v elektronickém podání ze dne 24. 6. 2014, tak samotným podáním adresovaným žalovanému, což žalobce doložil jako přílohu k žalobě. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně nedoručovaly písemnosti, a to prvostupňové rozhodnutí, výzvu k odstranění vad podání (doplnění blanketního odvolání) a napadené rozhodnutí podle žádosti zmocněnce žalobce na jeho elektronickou adresu, ač o to výslovně požádal. Žalovaný se ani nepokusil vypravit napadené rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce žalobce a doručoval jej přímo na poštovní adresu zmocněnce. V rozhodnutí pouze konstatoval, že zmocněnec přijetí elektronicky zasílaných písemností nepotvrzuje, což je mu známo z úřední praxe. Toto tvrzení je nepravdivé. Žalobce na vyvrácení tohoto tvrzení připojil k žalobě náhodný výběr několika potvrzení o přijetí písemností zasílaných na výše uvedenou elektronickou adresu.

Žalobce dále namítl, že odpovědnost za přestupek zanikla dne 7. 2. 2014, tj. dříve než bylo doručeno konečné rozhodnutí a jako takové je nezákonné.

Z právní opatrnosti namítl také, že při měření rychlosti nebyl dodržen postup dle Návodu k obsluze rychloměru, kdy nebyl dodržen odklon úhlu radarového svazku od osy měřeného vozidla, který je předepsán jako 22°. Správní orgány presumovaly správnost měření na podkladě nepravdivého tvrzení svědka a řádně nevypořádaly konkrétní argumenty žalobce, dle kterých bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze.

Na základě předestřených námitek žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 1. 7. 2015 podal vysvětlení k jednotlivým žalobním námitkám, s nimiž nesouhlasí a trvá na svých závěrech v přezkoumávaném rozhodnutí.

Žalovaný je toho názoru, že lze jednoznačně hovořit o zneužití práva ze strany žalobcova zmocněnce při doručování, kdy poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 99/2013-36, www.nssoud.cz, jedná se o obstrukční jednání, jež má směřovat ke

zpochybnění doručení rozhodnutí. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vyslovil ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72, www.nssoud.cz názor, že je na uvážení správního orgánu, zda vyhoví či nikoliv požadavku doručovat na emailovou adresu, neboť tento způsob doručování musí splňovat i podmínku možnosti uvedeným způsobem přispět k urychlení řízení. S tímto právním názorem se žalovaný ztotožnil.

Co se týče námitky ohledně nedodržení postupu dle Návodu k obsluze rychloměru při měření rychlosti, tato je nekonkrétní a není z ní patrné, na základě jakých relevantních skutečností žalobce k uvedenému názoru dospěl.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Prostějov, Doprani inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 24. 2. 2014, č. j. KRPM-19956-7/PŘ-2014-141206, úřední záznam Policie ČR ze dne 7. 2. 2014, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 7. 2. 2014 Policií ČR, dále ověřovací list č. 182/13 ze dne 12. 9. 2013 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s, Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze s platností od 12. 9. 2013 do 11. 9. 2014, záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 7. 2. 2014, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky 8T3 0930 s naměřenou rychlostí 77 km/h a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 2 záznamy o přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 4. 6. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na termín dne 25. 6. 2014. Dne 17. 6. 2014 zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně emailem se zaručeným elektronickým podpisem plnou moc k zastupování žalobce a dále žádost o doplnění informací k řízení. V plné moci ze dne 12. 6. 2014 uvedl zmocněnec, že požaduje doručovat veškeré písemnosti na emailovou adresu ... Dále bylo správnímu orgánu prvního stupně dne 24. 6. 2014 doručeno vyjádření ke spisu od zmocněnce žalobce, ve kterém požádal o doručování písemností na emailovou adresu ... (list 25 správního spisu). Správní orgán prvního stupně zaslal dne 1. 10. 2014 předvolání k ústnímu jednání na den 22. 10. 2014 žalobci na jeho adresu. Předvolání zaslal také zmocněnci žalobce na emailovou adresu ... Tato emailová zpráva nebyla potvrzena adresátem (zmocněncem) v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. Správní orgán zaslal tentýž přípis na adresu trvalého pobytu zmocněnce, který byl doručen fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgán dále předvolával zasahující policisty jako svědky k nařízenému

ústnímu jednání. K ústnímu jednání se žalobce ani zmocněnec žalobce nedostavili bez řádné omluvy, proto bylo jednáno v nepřítomnosti.

Správní orgán prvního stupně následně vydal ve věci rozhodnutí, které bylo zasíláno na adresu trvalého pobytu žalobce a dále na emailovou adresu zmocněnce žalobce ... Tato emailová zpráva nebyla potvrzena adresátem v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. Správní orgán zaslal proto tentýž přípis na adresu trvalého pobytu zmocněnce, který byl doručen fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Dne 10. 11. 2014 zaslal zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailové adresy blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvádí, že jej podává z právní opatrnosti, neboť mu rozhodnutí nebylo doručeno. Zpráva byla doručena se zaručeným elektronickým podpisem. Zmocněnec žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyzván k doplnění odvolání dne 13. 11. 2014, kdy mu tato výzva byla doručována nejprve na emailovou adresu ... a neboť nebylo potvrzeno přijetí této zprávy, zaslal správní orgán prvního stupně tentýž přípis na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Přípis byl doručen fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Dne 9. 12. 2014 předal správní orgán prvního stupně spis spolu s odvolání žalovanému.

Prvostupňové rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím částečně změněno a ve zbytku potvrzeno, neboť žalovaný neshledal pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí bylo doručováno žalobci na adresu trvalého pobytu a zmocněnci taktéž na adresu trvalého pobytu. Rozhodnutí bylo připraveno pro zmocněnce k vyzvednutí ode dne 16. 2015, doručeno bylo fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 26. 1. 2015.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **je důvodná**.

Spornou otázkou v posuzovaném případě je, zda bylo rozhodnutí správního orgánu zmocněnci žalobce řádně doručeno fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, nebo zda správní orgán pochybil, pokud se předtím nepokoušel rozhodnutí doručit na elektronickou adresu zmocněnce, k čemuž ho v průběhu řízení zmocněnec vyzval. Konkrétně uvedl tyto písemnosti: prvostupňové rozhodnutí, výzvu k doplnění odvolání a napadené rozhodnutí.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Správní řád dále v § 19 odst. 8 stanoví, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. V takovém případě správní orgán postupuje podle § 20 správního řádu. Jestliže si adresát následně uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se podle § 24 odst. 1 považuje za doručitou posledním dnem této lhůty.

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, ve vyjádření ke spisu ze dne 24. 6. 2014 (list 17 až 31 správního spisu) zmocněnec žalobce správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na emailovou adresu ..., žádost s určením doručovací adresy na emailovou adresu výše uvedenou zasílal i všem Krajským úřadům dne 28. 5. 2014. **Správní orgán prvního stupně však tomuto požadavku nedostal a prvostupňové rozhodnutí jakož i výzvu k doplnění odvolání doručoval na emailovou adresu (bez diakritiky) nikoliv na ... Z toho vyplývá soudu, že správní orgán prvního stupně doručoval na odlišnou emailovou adresu, než požadoval zmocněnec žalobce.** Následně když nebyla tato zpráva adresátem potvrzena, zasílal prvostupňové rozhodnutí správní orgán a výzvu k doplnění odvolání na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kdy písemnost byla doručena fikcí v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgán prvního stupně však v této fázi řízení nepostupoval dle názoru soudu správně a tím zapříčinil vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Následně v tomto nesprávném postupu pokračoval i žalovaný, který se ani nepokusil na výše uvedenou emailovou adresu zmocněnce doručovat a přímo doručoval přezkoumávané rozhodnutí na adresu trvalého pobytu žalobce a dále zmocněnce.

Soud konstatuje, že nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval

dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního, přičemž soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že „*pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.*“

Blíže je však k problematice doručování na elektronickou adresu uvedeno také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-39, www.nssoud.cz, v němž se podává, že „*pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího (...).*“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36, www.nssoud.cz, „*v souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.*“ Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy

Lze tedy konstatovat, že upustí-li se ve správním řízení od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit si závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody. Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

Pokud se týče první shora uvedené podmínky, má krajský soud za to, že pro úvahu správního orgánu, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení (kupříkladu proto, že adresát neposkytuje náležitou součinnost a přijetí zprávy nepotvrzuje či se zpráva správnímu orgánu vrací jako nedoručitelná), bude zásadně nezbytné učinit v rámci řízení alespoň jeden pokus o doručení na sdělenou adresu. Je-li takový pokus marný, není pak již správní orgán zpravidla povinen na tuto adresu dále doručovat, a to zejména za situace, kdy i další okolnosti nasvědčují tomu, že požadavek doručovat na elektronickou adresu je ryze účelový ve snaze řízení prodlužovat, či jej zatížit procesními vadami. Obdobný závěr lze ostatně vyčíst i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2015-39, podle něhož ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta.

V daném případě se měl zejména žalovaný na adresu ... pokusit doručit napadené rozhodnutí (správní orgán prvního stupně sice učinil pokus doručovat na elektronickou adresu, avšak na jinou, než požadoval zmocněnec žalobce, tedy na adresu bez diakritiky). V postupu žalovaného by soud neshledal pochybení, pokud by se tedy nejdříve pokusil doručovat na e-mailovou adresu a poté přešel k doručování na adresu trvalého pobytu či jinou doručovací adresu. Žalovaný však volil přímo doručení na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce.

Ohledně druhé výše uvedené podmínky platí, že pokud se správní orgán rozhodne nedoručovat na žalobcem, popř. zmocněncem zvolenou adresu, je správní orgán povinen jej o této skutečnosti informovat. Jak však vyplývá ze správního spisu, žalovaný aniž by vyrozuměl žalobce respektive zmocněnce žalobce, že jeho žádost o doručování na elektronickou adresu neakceptuje, doručoval napadené rozhodnutí přímo na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Na tom nic nemění ani to, že žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec uvádí dvě různé emailové adresy, kdy jejich převzetí nepotvrzuje a uvedený průběh řízení je výsledkem procesní strategie zmocněnce žalobce. I přesto se měl pokusit žalovaný vyrozumět zmocněnce žalobce o neakceptování jeho žádosti o doručování na elektronickou adresu.

Soud je toho názoru, vzhledem k výše popsanému, že požadavku řádného doručování žalovaný tak svým postupem nedostal a proto v jeho postupu shledal procesní pochybení. Na základě shora uvedeného má za to, že žalovaný byl povinen primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, pokud měl správní orgán prvního stupně za to, že na zmocněncem uvedenou elektronickou adresu není možné písemnosti doručovat, neboť tato nepřispěje k urychlení řízení, měl zmocněnce o této skutečnosti informovat a dále písemnosti doručovat na adresu doručovací. Soud bere v potaz i skutečnost, že v první polovině roku 2014 správní orgány skutečně neměly povědomost o existenci a funkčnosti e-mailových adres obsahujících ve svém znění znaménka diakritiky. Tento fakt ovšem nezabývá správní orgány povinnosti účastníkovi sdělit, že předmětná e-mailová adresa nebude ve správním řízení akceptována, neboť není s to řízení urychlit.

Odkazy na výše uvedenou judikaturu též podporuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-42, jenž zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72, na nějž žalovaný odkazoval ve svém vyjádření a opřel o ni svoji argumentaci. V rozsudku Nejvyššího správního soudu se uvádí: *„Dle krajského soudu je zcela na uvážení správního orgánu, zda bude účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu doručovat či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen na tuto adresu doručovat a bez dalšího může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že smyslem doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu zpravidla bude urychlení řízení (toto vyjadřuje podmínka „zejména může-li to přispět k urychlení řízení“). Nemusí se však jednat o jediný účel takového doručování. Slovo zejména vyjadřuje, že se jedná o demonstrativní výčet. Mohou tedy nastat situace, kdy bude správní orgán povinen doručovat účastníkovi na jeho adresu*

pro doručování či elektronickou adresu, ačkoli to k urychlení řízení nepřispěje. Lze si představit např. situaci, kdy bude účastník prokazatelně na dlouhodobé pracovní cestě v zahraničí a bude požadovat doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na svou přechodnou adresu v zahraničí. Za takovéto situace nebudou bez dalšího dány důvody pro to, aby správní orgán žádosti účastníka nevyhověl, a to i přes to, že takovéto doručování nepovede k urychlení řízení (doručování na adresu v zahraničí může v řadě případů trvat déle, než kdyby bylo účastníkovi doručováno fikcí na adresu trvalého pobytu v České republice).

Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Soud se tedy ztotožnil s žalobcem, že písemnosti (napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí a výzva k doplnění odvolání) nebyly ze strany správních orgánů doručovány zákonným způsobem, a to proto, že doručování na doručovací adresu tento správní orgán nerespektoval, ani se na doručovací adresu nepokusil doručit v případě žalovaného. Žalobci tedy nebyly písemnosti řádně doručeny. Napadené rozhodnutí tak je nutné považovat za doručené zmocněnci žalobce až teprve dne 23. 3. 2015, kdy osobně nahlédl substituční zmocněnec žalobce do správního spisu a pořídil si kopii napadeného rozhodnutí spolu s dalšími písemnostmi.

Dále se zdejší soud zabýval žalobní námitkou týkající se otázky prekluze práva projednat přestupek v souvislosti s předchozí námitkou týkající se účinku doručení napadeného rozhodnutí. Ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, interpretoval toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt právní moci (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004-68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75, dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud dospěl i v dané věci k závěru, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojem

„projednat“ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné.

Krajský soud tak přisvědčil i námitce prekluze, neboť k jednání, které správní orgán kvalifikoval, jako přestupek spáchaný žalobcem došlo dne 7. 2. 2014, a proto prekluzivní lhůta podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích uplynula dne 7. 2. 2015, přičemž zmocněnci žalobce bylo napadené rozhodnutí odvolacího orgánu doručeno až dne 23. 3. 2015, kdy zmocněnec žalobce osobně nahlédl do správního spisu a seznámil se s rozhodnutím.

Co se týče poslední z námitek týkající se skutkového stavu, soud se jí nezabýval, neboť shledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí mu bylo doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty v návaznosti na námitku týkající se doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce, což samo o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Zdejší soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že v postupu správních orgánů bylo shledáno závažné procesní pochybení, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.), a to tak, jak uvedeno v naznačeném směru.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Jedná se o náklady zaplaceného soudního poplatku při podání žaloby ve výši 3.000 Kč a dále pak náklady právního zastoupení advokátem, a to za úkony příprava a převzetí věci a sepis žaloby, tedy jedná se o dva úkony dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 2x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 2x 300 Kč, tj. celkem 6.800 Kč, vše zvýšeno o 21 % daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, o čemž předložil doklad, kdy daň z přidané hodnoty představuje částku 1.428 Kč, celkem 8.228 Kč. Výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce tak činí částku 11.228 Kč, kterou žalovaný, který ve věci nebyl úspěšný, je povinen zaplatit na účet zástupce žalobce č. 210855672/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., VS: 120151119.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 5. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová